

প্ৰাতঃ মুৰলী

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলৰ পুৰুষাৰ্থৰ লক্ষ্য কি?

উত্তৰ: তোমালোক মৰি গ'লা গতিকে তোমালোকৰ কাৰণে জগতখন মৃত হৈ গ'ল - এয়াই হৈছে তোমালোকৰলক্ষ্য। শৰীৰৰ প্ৰতি থকা মমত্ব যাতে আতৰি যায়। এনেকুৱা বেগৰ হোৱা যাতে একোৱেই স্মৃতিলৈ নাহে। আত্মা অশৰীৰী হৈ যাওক। আমি মাথোন ঘৰলৈ যাব লাগে। এনেকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰাসকল বেগৰৰ পৰা প্ৰিষ্ট হৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলেই ফকীৰৰ পৰা চহকী আৰু চহকীৰ পৰা ফকীৰ হোৱা। যেতিয়া তোমালোক চহকী হোৱা তেতিয়া এজনোদুখীয়া নাথাকে।

ওঁম শান্তি। পিতাই সন্তানসকলক সোধে যে আত্মাই শুনে নে শৰীৰে শুনে? (আত্মাই) নিশ্চয় আত্মাই শুনে শৰীৰৰ দ্বাৰা। সন্তানসকলে এইদৰে লিখেও যে অমুকৰ আত্মাই বাপদাদাক স্মৰণ কৰে। অমুকৰ আত্মা আজি অমুক ঠাইলৈ যায়। এয়া যেন এটা অভ্যাসত পৰিণত হয়, আমি আত্মা হওঁ কিয়নো সন্তানসকল আত্ম-অভিমানী হ'ব লাগে। য'লৈকে নোচোৱা কিয় জানা যে আত্মা আৰু শৰীৰ আছে আৰু এওঁৰ শৰীৰত দুটা আত্মা আছে। এজনক আত্মা আৰু আনজনক পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। পৰমাত্মাই নিজেই কয় - মই এই শৰীৰত, য'ত এওঁৰ আত্মাও প্ৰৱেশ কৰে, তাত ময়ো প্ৰৱেশ কৰো। শৰীৰৰ অবিহনেতো আত্মা থাকিব নোৱাৰে। এতিয়া পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবিলে তেতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰিবা আৰু পবিত্ৰ হৈ শান্তিধামলৈ যাবা, আৰু তাৰ পিছত দৈৱীগুণো যিমান ধাৰণ কৰিবা আৰু কৰাবা, স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ আনকো কৰাবা সিমানেই উচ্চ পদ পাবা। এই ক্ষেত্ৰত কোনোবা বিবুদ্ধিত পৰিলে সুধিব পাৰা। এয়াতো নিশ্চিত যে মই আত্মা হওঁ, পিতাই সন্তানসকলকেই কয় যিসকল ব্ৰাহ্মণ হৈছে। আনক নকয়। সন্তানসকলেই প্ৰিয় হয়। প্ৰতিগৰাকী সন্তানেই পিতাৰ প্ৰিয় হয়। আনক যদিও বাহিৰৰ পৰা মৰম কৰে কিন্তু বুদ্ধিত থাকে - এয়া মোৰ সন্তান নহয়। মই সন্তানসকলৰ লগতেই কথা পাতো কাৰণ সন্তানসকলকেই পঢ়াব লাগে। বাকী বাহিৰৰ সকলক পঢ়ুওৱাতো তোমালোকৰ কাম। কোনোবাইতো অতি শীঘ্ৰে বুজি পায়, কোনোবাজনে অলপ বুজি আতৰি যাব। পিছত যেতিয়া দেখিব ইয়াতচোন বহুত বৃদ্ধি হৈ গৈ আছে তেতিয়া আহিব, গৈ চাওঁচোন। তোমালোকে এয়াই বুজাবা যে পিতাই সকলো আত্মা অথবা সন্তানসকলক কয় - মোক স্মৰণ কৰা। সকলো আত্মাকে পিতাইহে পাৱন কৰি তোলে। তেওঁ কয় - মোৰ বাহিৰে আন কাকোৱে স্মৰণ নকৰিবা। মোৰ অব্যভিচাৰী স্মৃতিত থকা তেতিয়া তোমালোক আত্মাসকল পাৱন হৈ যাবা। পতিত-পাৱন মই এজনেই। মোৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰাই আত্মা পবিত্ৰ হৈ যাব সেয়েহে কয় - সন্তানসকল, মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। পিতাইহে পতিত ৰাজ্যৰ পৰা পাৱন ৰাজ্য কৰি তোলে, মুক্তি দিয়ে। ক'লৈ লৈ যায়? শান্তিধাম তাৰ পিছত সুখধাম।

মুখ্য কথাই হৈছে পবিত্ৰ হোৱাৰ। ৪৪ ৰ চক্ৰ বুজোৱাটো সহজ। চিত্ৰ দেখিলেই নিশ্চয় বহি যায়, সেয়েহে বাবাই সদায় কৈ থাকে - মিউজিয়াম (সংগ্ৰহালয়) খোলা- জাকজমককৈ। তেতিয়া জাকজমকতাই মনুষ্যক আকৰ্ষিত কৰিব। বহুত আহিব, তোমালোকে এয়াই শুনাবা যে আমি পিতাৰ শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা এয়া হ'বলৈ গৈ আছে। পিতাই কয় - মামেকম স্মৰণ কৰা আৰু দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰা। বেজ নিশ্চয় লগত থাকিব লাগে। তোমালোকে জানা যে আমি বেগৰৰ পৰা প্ৰিষ্ট হ'মগৈ। প্ৰথমতেতো কৃষ্ণ হ'ব নহয় জানো। যেতিয়ালৈ কৃষ্ণ নহয় তেতিয়ালৈ নাৰায়ণ হ'ব নোৱাৰে। শিশুৰ পৰা ডাঙৰ হ'লেহে নাৰায়ণ নাম পাব। গতিকে ইয়াত (বেজত) দুয়োখন চিত্ৰ আছে। তোমালোক এয়া হোৱাগৈ। এতিয়া তোমালোক সকলো বেগৰ হৈ পৰিছা। এই ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলো বেগৰ হয়, এওঁলোকৰ ওচৰত একোৱেই নাই। বেগৰ (নিঃকিন) অৰ্থাৎ যাৰ ওচৰত একোৱেই নাই। কোনো কোনোকে বেগৰ বুলি কোৱা নহয়। এই বাবাতো হৈছে সকলোতকৈ ডাঙৰ বেগৰ। ইয়াত পুৰা বেগৰ হ'বলগীয়া হয়। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি আসক্তি এৰিব লাগে। তোমালোকে ড্ৰামা অনুসৰি আসক্তি এৰি দিছা। নিশ্চয়বুদ্ধিৰ সকলেহে জানে, আমাৰ যি আছে সেই সকলো বাবাক দি দিলো। কোৱাও হয় নহয়-হে ভগৱান, আপুনি যি দিছে সেই সকলো আপোনাৰেই, মোৰ নহয়। সেয়াতো হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। সেই সময়ত বাবা দূৰৈত আছিল। এতিয়া বাবা বহুত ওচৰত আছে। তেওঁৰ সন্মুখত তেওঁৰ হ'ব লাগে।

তোমালোকে কোৱা - বাবা, বাবাৰ শৰীৰক চাব নালাগে। বুদ্ধি ওপৰলৈ গুচি যায়। হ'ব পাৰে এইটো ধাৰলৈ লোৱা শৰীৰ

কিন্তু তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি শিৱবাবাৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰোঁ। এয়াতো ভাডালৈ লোৱা ৰথ। তেওঁৰতো নহয়। এয়াতো নিশ্চিত যে যিমান ধনী লোক হ'ব ভাড়াও সিমানহে বেছি পাব। ঘৰৰ মালিকে চাব - ৰজাই ঘৰ ল'ব বিচাৰিলে এক হাজাৰৰ ঠাইত 4 হাজাৰ কৈ দিব কাৰণ তেওঁ জানে যে এওঁতো ধনৱান হয়। ৰজা হ'লে কেতিয়াও নক'ব যে এওঁতো বেছিকৈ লয়। নহয়, তেওঁৰ টকা পইচা আদিৰ চিন্তাই নাথাকে। তেওঁ নিজে কাৰো লগত কথা নাপাতে। প্ৰাইভেট চেক্ৰেটাৰী (ব্যক্তিগত সহায়কে) কথা পাতে। আজিকালিতো উপটোকন অবিহনে কামেই নহয়। বাবাতো বহুত অনুভৱী হয়। তেওঁলোক বহুত ৰয়েল (অভিজাত, মাৰ্জিত) হয়। বস্তু পচন্দ কৰিলে বচ, চেক্ৰেটাৰীক ক'ব - এওঁৰ লগত মীমাংসা কৰি লৈ আনা। বেচোতাই এনেকৈ বস্তু মুকলিকৈ ৰাখে। মহাৰজা-মহাৰানী দুয়ো আহিব, যি বস্তু পচন্দ হ'ব তাৰ ওপৰত মাথো চকুৰে ইংগিত দিব। চেক্ৰেটাৰীয়ে কথা পাতি, মাজতে নিজৰ অংশ উলিয়াই লয়। কোনো-কোনো ৰজাই লগত পইচা লৈ আহে, চেক্ৰেটাৰীক কয় এওঁক পইচা দি দিয়া। বাবাতো সকলোৰে সংযোগত আহিছে। বাবাই জানে তেওঁলোকৰ কেনেকুৱা-কেনেকুৱা কাৰ্য চলিছে। যেনেকৈ ৰজাৰ ওচৰত কোষাধ্যক্ষ (খাজাঞ্চী) থাকে, তেনেকৈ ইয়াতো শিৱবাবাৰ কোষাধ্যক্ষ আছে। এওঁতো নিমিত্ত হয়। বাবাৰ ইয়াৰ প্ৰতি কোনো মোহ নাই, এওঁ নিজৰ ধনৰ প্ৰতিয়ে মোহ নাৰাখিলে, সকলো শিৱবাবাক দি দিলে তেন্তে আকৌ শিৱবাবাৰ ধনৰ প্ৰতি মোহ কেনেকৈ ৰাখিব। এওঁ নিমিত্ত হয়। যাৰ ওচৰত ধন থাকে, আজিকালিতো চৰকাৰে কিমান তদাৰক কৰে। বিদেশৰ পৰা আহিলেতো একেবাৰে ভালদৰে তদাৰক কৰে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা কেনেকৈ বেগৰ হ'ব লাগে। একোৱে যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। আত্মা যাতে অশৰীৰী হৈ যায়। এই দেহকো নিজৰ বুলি বুজিব নালাগে। মোৰ একোৱে যাতে নাথাকে। পিতাই বুজায়, নিজকে আত্মা বুলি বুজা, এতিয়া তোমালোক উভতি যাব লাগিব। তোমালোকে জানা যে বেগৰ কেনেকৈ হ'ব লাগে। দেহৰ প্ৰতি থকা মমত্বও আতৰি যাওঁক। তুমি মৰি গ'লা মানে তোমাৰ কাৰণে জগতখন মৰি গ'ল। এইয়া হৈছে লক্ষ্য। বুজিও পোৱা যে বাবাই ঠিক কথা কয়। এতিয়া আমি উভতি যাব লাগিব। শিৱবাবাক তোমালোকে যি কিছু দিয়া, তাৰ বিনিময়ত তোমালোকে পৰৱৰ্তী জন্মত পাই যোৱা সেই কাৰণে কয় এই সকলোবোৰ ঈশ্বৰেই দিছে। আগৰ জন্মত এনেকুৱা ভাল কৰ্ম কৰিছে, যাৰ ফল প্ৰাপ্ত কৰিছে। শিৱবাবাই কাৰোৱেই একো নাৰাখে। ডাঙৰ-ডাঙৰ ৰজা, জমিদাৰ আদিক উপহাৰো দিয়ে। আকৌ কিছুমানে উপহাৰ লয়, কিছুমানে নলয়। তাততো তোমালোকে একো দান পুণ্য নকৰা কিয়নো তাত সকলোৰে ওচৰত বহুত পইচা আছে। দান কাক কৰিব। দৰিদ্ৰতো তাত নাথাকে। তোমালোকেই দুখীয়াৰ পৰা চহকী আৰু চহকী পৰা দুখীয়া হোৱা। মানুহে কয়ো নহয় যে এওঁক সুস্বাস্থ্যৱান কৰি ৰাখা। কৃপা কৰা। এইটো কৰি দিয়া। আগতে আৰম্ভণিতেও শিৱবাবাৰ পৰাই বিচাৰিছিল। পুনৰ ব্যভিচাৰী হৈ গ'ল সেয়েহে সকলোৰে আগত গৈ থাকে। এনেকৈ কয় - জোলাঙা ভৰাই দিয়া। কিমান পাথৰ বুদ্ধিৰ হয়। কয়ো যে পাথৰ বুদ্ধিৰ পৰা পাৰস বুদ্ধিৰ কৰি তোলা। গতিকে তোমালোক সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। গায়নো আছে অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ বিষয়ে সুধিব বিচৰা যদি গোপী বল্লভৰ গোপ-গোপীসকলক সোধা। কাৰোবাৰ বহুত মুনফা হ'লে তেতিয়া বহুত আনন্দিত হয়। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলো বহুত আনন্দিত হৈ থকা উচিত। তোমালোকৰ 100 শতাংশ সুখ আছিল পুনৰ কমি গ'ল। এতিয়াতো একোৱেই নাই। প্ৰথমতে আছিল বেহদৰ বাদশ্বাহী। তাৰ পিছত হয় হদৰ ৰাজত্ব, অল্পকালৰ কাৰণে। এতিয়া বিৰলাৰ ওচৰত কিমান সম্পত্তি আছে। মন্দিৰ সাজে, তাৰ পৰা একো নাপায়। দৰিদ্ৰসকলক জানো কিবা দিয়ে। মন্দিৰ সাজিলে, য'ত মনুষ্যই আহি মূৰ দোৱাব। অৱশ্যে হয়, দুখীয়াক দান দিলে তাৰ বিনিময়ত পাব পাৰে। ধৰ্মশালা সাজে তেতিয়া বহুত মানুহ তাত গৈ বিশ্রাম ল'ব পাৰে সেয়েহে পৰৱৰ্তী জন্মত অল্পকালৰ বাবে সুখ পাই যায়। কোনোৱে চিকিৎসালয় সাজি দিলে তেতিয়াও অল্পকালৰ বাবে সুখ পোৱা যায় এটা জন্মৰ বাবে। গতিকে বেহদৰ পিতাই সন্তানসকলক বহি বুজায় - এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগৰ বহুত মহিমা আছে। তোমালোকৰো বহুত মহিমা আছে যে তোমালোক পুৰুষোত্তম হোৱা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলকেই ভগৱানে আহি পঢ়ায়। তেৱেঁই জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। এই গোটেই মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষৰ বীজৰূপ হয়। গোটেই ড্ৰামাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায়। তোমালোকক সুধিব তোমালোকক কি পঢ়ায়! কোৱা, কি এইটো পাহৰি গ'লা নেকি - গীতাত 'ভগৱানুবাচ' আছে নহয়, মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলা। ইয়াৰ অৰ্থ তোমালোকে এতিয়া বুজি পোৱা। পতিত ৰজাসকলে পাৱন ৰজাসকলৰ পূজা কৰে সেই কাৰণে পিতাই কয় - তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ স্বৰ্গৰ মালিক নাছিল জানো। স্বৰ্গৰ দেৱতাসকলক দ্বাপৰ-কলিযুগত সকলোৱে নমন-পূজন কৰে। এই কথাবোৰ তোমালোকে এতিয়া বুজি পোৱা। ভক্ত লোকসকলে একোৱেই বুজি নাপায়। তেওঁলোকে মাথোন শাস্ত্ৰৰ কাহিনীবোৰ পঢ়ি-শুনাই থাকে। পিতাই কয়- তোমালোকে যি গীতা আধাকল্পৰে পৰা পঢ়ি শুনি আহিছা, তাৰ পৰা কিবা প্ৰাপ্তি হ'লনে? পেটতো একোৱেই ভৰা নাই। এতিয়া তোমালোকৰ পেট ভৰি আছে। তোমালোকে জানা এই ভূমিকা এবাৰেই চলে। স্বয়ং ভগৱানে কয় - মই এওঁৰ দেহত প্ৰৱেশ কৰোঁ। পিতাই এওঁৰ দ্বাৰা কয় তেন্তে নিশ্চয় প্ৰৱেশ কৰিব। ওপৰৰ পৰা জানো নিৰ্দেশ দিব! কয়- মই সন্মুখলৈ আহোঁ। এতিয়া তোমালোকে শুনি আছা। এই ব্ৰহ্মাইও

একো নাজানিছিল। এতিয়া জানি গ'ল। বাকী গংগাৰ পানী পাৱন কৰোতা নহয়, এয়া হৈছে জ্ঞানৰ কথা। তোমালোকে জানা যে পিতা সন্মুখত বহি আছে, তোমালোকৰ বুদ্ধি এতিয়া ওপৰলৈ নাযায়, এইয়া হৈছে এওঁৰ ৰথ, এওঁক বাবা বুট (জোতা) বুলিও কয়, চন্দুক বুলিও কয়। এই চন্দুকত সেই হীৰা আছে। কিমান ফাষ্টক্লাছ (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ) বস্তু। এওঁকতো সোণৰ চন্দুকত ৰখা উচিত। তেওঁ সোণালী যুগৰ চন্দুক সাজি আছে। বাবাই কয়ো নহয় - “যেতিয়া ধোবাই কোবালে ময়লা কাপোৰ এৰি গ'ল (ছু)।” ইয়াকে ছু মন্ত্ৰ বুলি কোৱা হয়। ছু মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি, সেয়েহে এওঁক যাদুকৰ বুলিও কোৱা হয়। চেকেণ্ডত নিশ্চয় হৈ যায় - মই এয়া হ'মগৈ। এই কথাবোৰ তোমালোকে এতিয়া প্ৰেক্টিকেলত (বাস্তৱত) শুনা। আগতে যেতিয়া সত্য নাৰায়ণৰ কথা শুনিছিলো তেতিয়া জানো এয়া বুজিছিলো? সেই সময়ত কথা শুনি থাকোতে বিলায়ত (বিদেশ), ষ্টীমাৰ (জাহাজ) আদি স্মৃতিলৈ আহি আছিল। সত্য নাৰায়ণৰ কথা শুনি ভ্ৰমণলৈ গৈছিল। তেওঁলোকতো আকৌ ঘূৰি আহিছিল। পিতাইতো কয় - তোমালোকে পুনৰ এই ছিঃ-ছিঃ সৃষ্টিলৈ ঘূৰি আহিব নালাগে। ভাৰত অমৰলোক, স্বৰ্গ দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক নহয় জানো। এওঁলোকৰ ৰাজ্যত পবিত্ৰতা, সুখ-শান্তি আছিল। জগতৰ লোকেও এইটোৱে বিচাৰে - বিশ্বত শান্তি হওঁক, সকলোৱে মিলি এক হৈ যাওঁক। কিন্তু এতিয়া ইমানবোৰ ধৰ্ম লগ হৈ কেনেকৈ এক হ'ব! প্ৰত্যেকৰে ধৰ্ম বেলেগ, চেহেৰা বেলেগ-বেলেগ সকলোৱে এক কেনেকৈ হ'ব! সেয়াতো হৈছেই শান্তিধাম, সুখধাম। তাত এক ধৰ্ম, এক ৰাজ্য হয়। অন্য কোনো ধৰ্মই নাই, যাৰ বাবে তালি বাজিব (মতানৈক্য হ'ব)। সেইখিনি সময়ত বিশ্বত শান্তি বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলক এতিয়া পিতাই পঢ়াই আছে। এয়াও জানা যে সকলো সন্তানে একৰস হৈ নপড়ে। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই নহয় জানো। এয়াও ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। সন্তানসকলক কিমান বুধিয়ক কৰি তোলা হয়।

এইখন হৈছে ঈশ্বৰীয় ইউনিভাৰ্চিটি (বিশ্ব বিদ্যালয়)। ভক্ত লোকসকলে বুজি নাপায়। অনেক বাৰ শুনিছেও - ভগৱানুবাচ কিয়নো গীতাই হৈছে ভাৰতবাসীৰ ধৰ্মশাস্ত্ৰ। গীতাৰ মহিমাতো অপৰমপাৰ। সকলো শাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি হৈছে ভাগৱত গীতা। শিৰোমণি অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠৰো শ্ৰেষ্ঠ পতিত-পাৱন সংগতি দাতা হৈছেই এজন ভগৱান, যি সকলো আত্মাৰ পিতা হয়। ভাৰতবাসীয়ে এই অৰ্থক বুজি নাপায়। অবুজনৰ দৰে কেৱল কৈ দিয়ে যে সকলো ভাই-ভাই হয়। এতিয়া তোমালোকক পিতাই বুজাইছে যে আমি ভাই-ভাই হওঁ। আমি শান্তিধামৰ নিবাসী। আমি ইয়াত ভূমিকা পালন কৰি-কৰি পিতাকো পাহৰি যাওঁ, সেয়েহে ঘৰকো পাহৰি যাওঁ। যিজন পিতাই ভাৰতক গোটেই বিশ্বৰ ৰাজ্য দিয়ে, তেওঁক সকলোৱে পাহৰি যায়। এই সকলো ৰহস্য পিতাইহে বুজায়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱ কৰাৰ কাৰণে স্মৃতিত এইটো থকা উচিত যে এয়াই পুৰুষোত্তম সংগম যুগ যেতিয়া আমাক ভগৱানে পঢ়ায়, যাৰ দ্বাৰা আমি ৰজাৰো ৰাজা হ'মগৈ। এই সময়তহে আমাৰ ড্ৰামাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান আছে।

(2) এতিয়া উভতি ঘৰলৈ যাব লাগে সেয়েহে এই শৰীৰৰ পৰাও সম্পূৰ্ণ বেগৰ হ'ব লাগে। ইয়াক পাহৰি নিজকে অশৰীৰী আত্মা বুলি বুজিব লাগে।

বৰদান: পিতাৰ সমান দয়াশীল হৈ সকলোকে ক্ষমা কৰি স্নেহ দিওতা মাষ্টৰ দাতা হোৱা
যিদৰে পিতাক দয়াশীল, ক্ষমাশীল বুলি কয়, তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলো মাষ্টৰ দয়াশীল হোৱা। যি দয়াশীল হয় তেওঁহে কল্যাণ কৰিব পাৰে, অকল্যাণ কৰোতাজনকো ক্ষমা কৰিব পাৰে। তেওঁ মাষ্টৰ স্নেহৰ সাগৰ হয়, তেওঁৰ ওচৰত স্নেহৰ বাহিৰে আৰু অন্য একোৱেই নাই। বৰ্তমান সময়ত সম্পত্তিতকৈও অধিক স্নেহৰ আৱশ্যক সেয়েহে মাষ্টৰ দাতা হৈ সকলোকে স্নেহ দি যোৱা। কোনেও যাতে খালি হাতেৰে নাযায়।

স্লোগান: তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী হোৱাৰ ইচ্ছা থাকিলে তেন্তে য'ত ইচ্ছা থাকে ত'ত ৰাস্তা পাই যাবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!